

Nr 6.

Ankom till riksdagens kansli den 11 maj 1932 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner rörande val av fjärdingsmän m. m.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad och till första lagutskottet överlämnad motion, nr 263, vilken enligt överenskommelse mellan sistnämnda utskott och statsutskottet behandlats av sammansatt stats- och första lagutskott, ha herrar *Törnkvist* i Karlskrona och *Jönsson* i Revinge hemställt, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring i 11 § lagen den 6 juni 1925 om polisväsendet i riket att, då kommun väljer till fjärdingsman sökande, som av landsfiskal före valet förklarats lämplig för sådan befattning, detta val skall av länsstyrelsen fastställas».

I samband med denna motion har det sammansatta utskottet jämväl behandlat en av herr *Öhman m. fl.* inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad och till första lagutskottet överlämnad motion, nr 275, *till den del* i denna motion yrkas, »att riksdagen måtte besluta i skrivelse till regeringen anhålla om förslag till sådan ändring i polislagen, att de kommunala myndigheterna medgivs rätten att själva välja, anställa och bestämma antalet polismän och fjärdingsmän, som inom respektive polisdistrikt kunna anses erforderliga» (återstoden av samma motion har behandlats av utskottet i utlåtande nr 2).

I fråga om motionärernas motivering får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till motionerna.

Utskottet vill först redogöra för vad som för närvarande gäller rörande rätten att bestämma antalet polismän, i vilket avseende ändring yrkas i motionen II: 275.

Enligt 1 § polislagen skall riket för polisverksamhetens upprätthållande vara indelat i polisdistrikt. Stad, så ock köping, som enligt särskild bestämmelse är pliktig att bekosta för köpingen erforderlig polispersonal — alla köpingar, tillkomna år 1864 eller senare — skall utgöra särskilt polisdistrikt. I övrigt skall landfiskalsdistrikt eller del därav, som regel en eller flera hela kommuner, utgöra polisdistrikt. I 2 § stadgas, att i stad, så ock i köping, som nyss nämnts, skola polismän samt i övriga polisdistrikt fjärdingsmän (polismän) finnas anställda i den omfattning, som erfordras för polisverksamhetens ombesörjande inom distriktet. Antalet polismän bestämes av polisdistriktet, men polisdistrikten äro härutinnan underkastade

Rätten att bestämma antalet polismän.

kontroll från statsmyndigheternas sida. I 14 § 2 mom. stadgas nämligen, att om polisdistrikt uppenbarligen åsidosätter sina åligganden enligt polislagen, skall länsstyrelsen hos polisdistriktet göra framställning om rättelse. Vidtages ej i anledning av länsstyrelsens framställning erforderlig åtgärd, äger länsstyrelsen förordna därom. Finnes det vara av nöden, må länsstyrelsen förelägga lämpligt vite och fälla till sådant vite.

I fråga om statskontroll över kommunernas fullgörande av sina förpliktelser beträffande polisväsendet yttrade chefen för socialdepartementet vid anmälan i statsrådet av det förslag till polislagen, som genom proposition nr 58 framlades för 1925 års riksdag, bland annat:

Med hänsyn framför allt till statens intressen av rättsordningens upprätthållande kunde någon tvekan icke råda om att staten borde vara berättigad att vaka över att kommunerna fullgjorde sina skyldigheter i avseende å polisväsendet. Det hade icke heller från något håll gjorts gällande, att en dylik rätt icke borde tillkomma staten, och tvist rådde endast om i vilka former statens övervakningsmyndighet lämpligast borde utövas. Att vid avgörandet av berörda spörsmål all möjlig hänsyn borde tagas till den kommunala självbestämmningsrätten, vore även departementschefens åsikt. Han funne det alltså riktigt, att statsmyndighets rätt att ingripa begränsades till uppenbara fall av pliktförsummelse och han saknade anledning att föreslå, att underställningsplikt infördes i fråga om andra kommunala beslut än sådana, som avsåge befattningshavare tillkommande ekonomiska förmåner. Medan i avseende å beslut av sistnämnda art underställningsplikten vore nödvändig av hänsyn till befattningshavarna, för vilka även en ringa lönesänkning kunde vara av stor betydelse, borde i andra fall värdet av en föreskrift om underställningsplikt icke överskattas. Departementschefen utginge naturligtvis ifrån såsom något självklart, att kommunerna i regel skulle lojalt fullgöra sina skyldigheter. I vanliga fall komme följaktligen en kommun, som beslutat en icke motiverad nedsättning av polispersonalens antal, att beakta redan en enkel hänvändelse från länsstyrelsens sida. Men skulle det undantagsfall inträffa, att en kommun verkligen önskade obehörigen försvaga sitt polisväsen, bleve det icke tillräckligt med en underställningsföreskrift, utan länsstyrelsen måste, oavsett en sådan, på annat sätt ingripa mot vederbörande. Och för dylika undantagsfall syntes det vara nödvändigt, att statsmyndigheterna erhöle fullt effektiva maktmedel.

Rätten att
utse polis-
män.

Båda motionerna ha avseende å rätten att utse polismän. Motionen II: 275 avser att denna rätt i fråga om alla slag av polismän skall helt förbehållas kommunerna, under det att motionen II: 263 endast avser viss begränsning av länsstyrelsernas inflytande vid val av fjärdingsmän.

Andra än
fjärdingsmän.

Enligt 11 § i polislagen tillkommer befogenheten att tillsätta ordinarie befattningshavare, d. v. s. innehavare av befattning, som är av stadigvarande beskaffenhet och av vilken befattningshavaren kan antagas bliva helt sysselsatt, i stad länsstyrelsen. Icke ordinarie befattningshavare tillsättes i stad av vederbörande polischef. Vad landsbygden beträffar utövas befogenheten att tillsätta befattningshavare av länsstyrelsen, dock att särskilda regler gälla i fråga om tillsättande av fjärdingsmansbefattning. Å tillsättandet av ordinarie befattningshavare äga kommunerna enligt 13 § visst inflytande. I kommun, som bildar eget polisdistrikt, må nämligen enligt denna paragraf

polisnämnd tillsätts. Den består av fem ledamöter, kommunalt valda för en tid av fyra år. Innan annan ordinarie befattningshavare än ordinarie fjärdingsman tillsätts i polisdistrikt, där polisnämnd finnes tillsatt, skall nämnden ha erhållit tillfälle att, efter det polischefen avgivit yttrande angående de sökande, till länsstyrelsen avgiva sådant yttrande. Finnes polisnämnd icke tillsatt, skall tillfälle att avgiva yttrande angående de sökande i stället lämnas vederbörande magistrat, stadsstyrelse eller kommunalnämnd.

I fråga om tillsättande av fjärdingsman gäller, att *landsfiskalen har att avgiva yttrande angående de sökande med uttryckligt angivande beträffande varje sökande, huruvida landsfiskalen anser honom fullt lämplig för befattningen eller icke*. Därefter skall i polisdistrikt, som består av en kommun eller del av sådan, kommunen förrätta val av fjärdingsman. Den sålunda valde skall av länsstyrelsen förordnas till fjärdingsman, där icke särskilda skäl annat föranleda. Består polisdistrikt av mer än en kommun och har för polisverksamhetens upprätthållande bildats kommunalförbund, tillkommer valrätten förbundets direktion. Har kommunalförbund icke bildats, skola samtliga till polisdistriktet hörande kommuner var för sig företaga val av fjärdingsman. Enas kommunerna om valet, skall vad som gäller om val i polisdistrikt, som består av en kommun, äga tillämpning. Falla kommunernas val å olika personer, skall en av de av kommunerna valde av länsstyrelsen förordnas till fjärdingsman, där icke särskilda skäl annat föranleda.

Fjärdingsmän.

Under förarbetena till polislagen gingo meningarna mycket i sär om lämpligaste sättet att ordna frågan om polispersonalens tillsättande. Enligt propositionen skulle befogenheten att tillsätta ordinarie befattningshavare tillkomma en för varje län och Stockholms stad tillsatt polisstyrelse, bestående av fem ledamöter, av vilka två skulle förordnas av Kungl. Maj:t och tre utses av kommunala representationer. Det särskilda utskott, som avgav utlåtande (nr 2) över propositionen och föreslog de nu gällande bestämmelserna i ämnet, anförde i detta hänseende:

Riksdags-
behandlingen
1925.

Vad angår *sättet för polispersonalens tillsättande* hava i vissa motioner betänkligheter uttalats mot att med förbigående av de för allmänna ordningens och säkerhetens upprätthållande ansvariga myndigheterna överlämna befogenheten att avgöra viktigare frågor om tillsättande och entledigande av befattningshavare vid polisväsendet åt en delvis av kommunala representationer tillsatt polisstyrelse. Dessa betänkligheter hava även kommit till uttryck inom utskottet. Till följd av de meningsskiljaktigheter, som sålunda förefinnas, och för att kunna uppnå ett positivt resultat, har utskottet sökt att finna en samlingslinje och har trots sig funnit en sådan i det förslag, som av utskottet framlägges. Detta förslag innebär, att de myndigheter, som hava att svara för rättssäkerhetens upprätthållande, bibehållas vid befogenheten att själva utse dem, som därvid skola vara dem behjälpliga. Enligt utskottets förslag blir det sålunda vederbörande länsstyrelse, vilken såväl för städerna som för landsbygden skall utöva ifrågavarande befogenhet.

Genom de föreslagna polisstyrelserna har propositionen velat möjliggöra ett på en gång statligt och kommunalt inflytande på omförmälda frågor avgörande. Göres tillsättningsmyndigheten, såsom utskottet föreslagit, rent statligt, torde i annan ordning böra söras för att det nödiga kommunala inflytandet säkerställes. Detta torde lämpligen kunna ske på det sätt, att de

i propositionen föreslagna polismänderna eller, där sådan nämnd icke finnes tillsatt, vederbörande magistrat, stadsstyrelse, kommunalförbundsdirektion eller kommunalnämnd alltid erhåller tillfälle att yttra sig över de sökande. Det nu anförda gäller dock icke tillsättning av fjärdingsmansbefattningarna. Beträffande dessa har utskottet, såsom redan antytts, icke velat föreslå några mera genomgripande ändringar i nuvarande tillsättningsordning utan med några smärre modifikationer bibehållit de kommunala representationernas rätt att välja fjärdingsmän.¹⁾

Vid specialmotiveringen till 11 § anförde utskottet bland annat:

I fråga om tillsättande av fjärdingsmän överensstämmer utskottets förslag med gällande rätt såtillvida, att val av fjärdingsman regelrätt ankommer på vederbörande kommun, vilket enligt § 6 i förordningen om kommunalstyrelse på landet innebär, att valrätten tillkommer kommunalstämman eller, om kommunalfullmäktige finnas, dessa. Ny är bestämmelsen om att prövningen av den valdes lämplighet överlämnas åt länsstyrelsen direkt och att förordnande för den valde skall utfärdas ej av landsfiskalen utan av länsstyrelsen. Ny är likaledes bestämmelsen om att landsfiskalen förklarats skola på förhand yttra sig om de sökandes kompetens, en bestämmelse, som har till ändamål att såvitt möjligt förebygga val av personer, som icke kunna av länsstyrelsen godkännas. Länsstyrelsens befogenhet att, då val fallit på olämplig person, själv tillsätta fjärdingsman torde för övrigt vara i hög grad ägnad att förmå kommunerna att själva till fjärdingsman utse den bland de sökande, som bäst lämpar sig för befattningen.

Fem ledamöter av utskottet reserverade sig till förmån för sådan ändring i 11 § att tillsättande av ordinarie befattningshavare skulle, i stället för länsstyrelsen, tillkomma polismästaren, magistraten eller stadsstyrelsen.

Två ledamöter förordade en sådan ordning för val av fjärdingsman, att sedan landsfiskalen avgivit yttrande huruvida de sökande ansåges lämpliga samt val ägt rum, länsstyrelsen skulle förordna den valde, därest länsstyrelsen funne honom lämplig för befattningen; prövades han av länsstyrelsen icke vara lämplig, skulle länsstyrelsen förordna om *nytt val* och den sålunda valde skulle av länsstyrelsen förordnas till fjärdingsman, därest länsstyrelsen funne honom lämplig; i annat fall skulle länsstyrelsen förordna annan lämplig person. Såsom motivering härför anfördes bland annat, att då det kunde förekomma, att en kommun i god tro till fjärdingsman utsåge person, som länsstyrelsen ansåge olämplig, syntes den omständigheten, att länsstyrelsen underkände den valde, ej böra föranleda, att kommunens rättighet att utöva inflytande på tillsättningen omedelbart ginge förlorad.

Tre ledamöter av utskottet föreslogo borttagande av föreskriften om landsfiskalens yttrande före valet. Sedan valet ägt rum skulle landsfiskalen med anmälan därom avgiva yttrande till länsstyrelsen, som skulle meddela förordnande för den valde, därest han funnes för uppdraget lämplig. I annat fall skulle länsstyrelsen förordna om nytt val. Funne länsstyrelsen ej heller den sålunda valde lämplig, skulle länsstyrelsen förordna annan lämplig person.

¹⁾ I motsats till propositionen förordade det särskilda utskottet fjärdingsmansinstitutionens bibehållande; motiveringen härför finnes återgiven i det sammansatta stats- och första lagutskotts utlåtande nr 5 sid. 4.

Riksdagen godkände utskottets utlåtande (första kammarens protokoll nr 33 sid. 2; andra kammarens protokoll nr 42 sid. 58).

Motioner med samma yrkande som i motionen II: 275 i förevarande del väcktes såväl vid 1929 som vid 1930 års riksdagar. *Motionen II:
275.*

Motionerna (II: 85 år 1929 och II: 264 år 1930) avslagos av riksdagen i enlighet med hemställan av första lagutskottet (utl. nr 29/1929 och nr 11/1930), som därvid allenast anförde, att då polislagen så nyligen antagits av statsmakterna, måste naturligen starka skäl förebringas för att i ifrågavarande hänseenden vidtaga ändring i lagen, men att sådana skäl icke av motionärerna anförts.

I motionen II: 263 anföres bland annat:

Riksdagen hade sökt att med formuleringen av 11 § för själva valakten tillförsäkra de kommunala organen ett inflytande i fråga om själva valet av fjärdingsman, som avsågs bliva av reell innebörd. Kommunerna hölle emellertid på att förlora varje inflytande på tillsättande av fjärdingsmän ändock att lagstiftaren uttryckligen frånsagt att kommunernas rätt att välja fjärdingsmän bibehållits. Landsfiskalernas inflytande på frågan om tillsättning av fjärdingsman inskränkte sig icke till att de skulle före valet avge uttryckligt uttalande beträffande vars och ens lämplighet; praxis visade upp fall, då landsfiskal i särskild tjänsteskrivelse till länsstyrelsen särskilt nedkritiserat den valde och energiskt pläderat för annan sökande. Ett sådant förfarande vore icke avsett i lag. Detta hade också understrukits i ett anförande av en av utskottets talesmän i andra kammaren 1925 i följande yttrande: »Utskottet har utgått ifrån, att landsfiskalens yttrande skulle inskränka sig till att han skulle förklara de sökande kompetenta eller icke kompetenta. Därvid är varje möjlighet utesluten att, därest kommunen själv har valt ibland dem som av landsfiskalen förklarats kompetenta, landsfiskalen, såsom nu så ofta sker, i efterhand kan förklara, att den valde icke kan godtagas.» En sak vore, att helt och hållet befria kommun från varje uppgift vid tillsättande av fjärdingsman; det ville emellertid riksdagen icke år 1925. Den befrielsen syntes emellertid för kommunens anseende vara bättre än den osäkerhet ifråga om värdet av kommuns uttalade mening i val, som nu rådde. Den mening, lagstiftarna 1925 hyste, borde upprätthållas, nämligen att val som av kommun företogs skall fastställas av länsstyrelsen för så vitt valet skett bland dem, som av landsfiskal ansetts lämpliga. Med hänsyn till föreliggande erfarenheter ville det förefalla som om en ändring av utav kommun på anförda grunder företaget val skulle kunna ifrågasättas ske blott genom överklagning hos länsstyrelsen. Med en sådan bestämmelse borde förknippas förbud för landsfiskal att utföra klagan i annan mån än att kommun till fjärdingsman valt person som av landsfiskal förklarats olämplig för sådan befattning. *Motionen II:
263.*

Det i motionen II: 275 framställda yrkandet om upphävande helt och hållet av länsstyrelsernas inflytande i fråga om bestämmande av antalet polismän och dessas tillsättande har avvisats av riksdagen åren 1929 och 1930 och utskottet finner icke anledning föreligga att nu frångå denna ståndpunkt. Utskottet.

Motionen II: 263 har avseende å sättet för fjärdingsmännens tillsättande. Polislagen tillerkänner för närvarande kommunerna valrätt vid tillsättande av

dessa befattningar. Den av kommunen valde skall av länsstyrelsen förordnas till fjärdingsman, där icke *särskilda skäl* annat föranleda. I syfte att såvitt möjligt förebygga val av personer, som icke kunna av länsstyrelserna godkännas, har vidare föreskrivits, att landsfiskalen före valet har att om varje sökande uttryckligen angiva, huruvida han anses fullt lämplig för befattningen. Uppenbarligen ligger i uttrycket »särskilda skäl» ett betonande av, att länsstyrelsen icke har rätt att undandraga den valde förordnande endast därför att en annan person av länsstyrelsen anses *mera lämplig*; det måste fordras att en verkligt påtaglig anledning för den valdes underkännande föreligger. Skulle bestämmelsen i något fall tillämpas på annat sätt kan tydligen valrätten göras ganska illusorisk, men besvärsrätten till Kungl. Maj:t står ju då vederbörande till buds. Med ett fasthållande av nämnda tolkning och iakttagande av all varsamhet i tillämpningen synes intet vara att erinra mot den länsstyrelsen tillerkända prövningsrätten. Om länsstyrelsen — såsom i motionen föreslås — skulle vara skyldig förordna den valde, därest denne före valet blivit förklarad fullt lämplig av landsfiskalen, skulle detta enligt utskottets mening vara att tillägga landsfiskalens yttrande en alltför avgörande betydelse. Det är uppenbarligen icke uteslutet, att landsfiskal vid prövning av ansökningshandlingarna kan förklara en person lämplig, vilken i själva verket är eller sedermera visar sig vara uppenbart olämplig, men därest denne person blir vald i vederbörlig ordning skulle — enligt motionärernas förslag — länsstyrelsen icke ha annat att göra än att utfärda förordnande för den valde och ej heller i högre instans skulle då rättelse kunna vinnas. Då det framhållits, att meningen aldrig varit att landsfiskalerna *efter* valet skulle kunna påverka den slutliga utgången, vill utskottet erinra, att bestämmanderätten härvid heller icke tillkommer annan än länsstyrelsen men att det givetvis varken kan eller bör förhindras, att dennas ställningstagande sker i kontakt med landsfiskalerna. Vad som särskilt synes vara ägnat att låta de fall, då en länsstyrelse icke förordnar den valde, framstå såsom ingrepp i kommunernas valrätt, torde vara den omständigheten, att länsstyrelserna i dessa fall som regel icke förordna om nytt val utan omedelbart förordna annan person. Ett sådant förfaringsätt torde visserligen också, såsom framgår av redogörelsen här ovan, närmast ha varit avsett vid stadgandets tillkomst, men utskottet vill anmärka, att man enligt vad utskottet erfarit åtminstone i något län även tillämpat den ordningen, att länsstyrelsen återremitterar ärendet för nytt val.

Under hänvisning till vad ovan anförts får utskottet hemställa,

A) att motionen II: 275 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda;

B) att motionen II: 263 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 9 maj 1932.

På sammansatta stats- och första lagutskottets vägnar:

G. A. BJÖRKMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från statsutskottet:

första kammaren: herrar *C. G. Hammarskjöld, Carlsson* i Gävle, *Björck** och *Nordborg**;

andra kammaren: herrar *Törnkvist* i Karlskrona, *Strindlund, Andersson* i Höör och *Jürte*;

från första lagutskottet:

första kammaren: herrar *Schlyter, Anderson* i Hägelåkra, *Borell** och *Larson* i Lerdala;

andra kammaren: herrar *Björkman, Lindqvist* i Halmstad, *Hedlund* i Östersund och *Jonsson* i Risinge.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation:

Av herrar *Schlyter, Björck, Hedlund* i Östersund, *Törnkvist* i Karlskrona, *Strindlund, Andersson* i Höör och *Jonsson* i Risinge, vilka ansett att utskottets eget yttrande beträffande motionen II: 263 (sid. 5 här ovan) bort ha följande lydelse:

»Motionen II: 263 har avseende etc. — — — (= utskottsmajoriteten fr. o. m. sid. 5 rad 2 nedifrån t. o. m. sid. 6 rad 9 uppifrån) — — — underkännande föreligger.

I motionen hävdas nu att ifrågavarande bestämmelser i polislagen icke alltid tillämpats i överensstämmelse med vad som uppenbarligen varit lagstiftarnas mening. Särskilt skulle det hava förekommit, att sedan landsfiskal i det yttrande, som det enligt lag åligger honom att före valet avgiva rörande varje sökandes lämplighet till befattningen, förklarar viss sökande fullt lämplig samt denne därefter blivit vald, landsfiskalen hos länsstyrelsen gjort gällande att annan sökande borde utses till befattningen, vilket kunnat leda till att länsstyrelsen till fjärdingsman utsett annan än den av kommunen valde. En dylik ordning verkade enligt motionärerna ödesdigert för de kommunala organens ställning. Utskottet har icke varit i tillfälle att undersöka huruvida eller i vilken utsträckning missförhållanden av den i motionen angivna art förekomma. Inom utskottet har emellertid från skilda håll vitsordats, att i ett flertal kända fall det kommunala inflytandet på val av fjärdingsmän icke fått göra sig gällande på det sätt som vid polislagens tillkomst torde hava avsetts.

Nu kan det mot ett förslag att med anledning av vad sålunda i särskilda fall må hava förekommit göra en ändring i själva lagen visserligen invändas, att besvärsmätt till Kungl. Maj:t alltid står vederbörande till buds. Med hänsyn till svårigheten för Kungl. Maj:t att väga de 'särskilda skäl' som länsstyrelsen kan hava haft att icke förordna den av kommunen valde, torde dock icke alltid på denna väg rättelse stå att vinna. Icke heller torde den

av motionärerna anvisade utvägen — att länsstyrelsen skulle vara skyldig fastställa val av fjärdingsman, vilken av landsfiskal före valet förklaras fullt lämplig — vara framkomlig. Det låte ju exempelvis tänka sig att en knapp majoritet i den väljande församlingen i samförstånd med landsfiskalen till fjärdingsman valt en person, mot vilken minoriteten kunde andraga så graverande invändningar att länsstyrelsen måste underkänna den valde. Det väsentliga missnöjet med nu bestående ordning torde emellertid rikta sig mot en redan vid lagens tillkomst uppmärksammat detalj, nämligen den att, när särskilda skäl föranleda länsstyrelse att icke till fjärdingsman förordna den av kommunen valde, länsstyrelsen icke enligt lagen är skyldig återförvisa ärendet för nytt val utan äger sätta kommunen helt och hållet ur spelet genom att utan kommunens vidare hörande till fjärdingsman utse den av övriga sökande som länsstyrelsen finner lämpligast. Den ordning för utseende av fjärdingsman, vartill lagen sålunda öppnar möjlighet, anser utskottet ur den kommunala självstyrelsens synpunkt icke vara fullt tillfredsställande.

Såsom av den här ovan i utskottets utlåtande sid. 4 lämnade redogörelsen framgår, förordade fem ledamöter av 1925 års särskilda utskott en sådan ordning för val av fjärdingsman, att när länsstyrelsen fann den först valde ej vara lämplig, länsstyrelsen skulle förordna om nytt val; först om icke heller då den valde kunde av länsstyrelsen godtagas, skulle länsstyrelsen äga förordna annan lämplig person. Enligt utskottets mening bör det tagas under förnyat övervägande, huruvida icke genom en anordning av denna innebörd tillbörligt inflytande på valet borde tillförsäkras vederbörande kommun. Utskottet, som icke håller för uteslutet att rättelse i angivna avseende kan vinnas i administrativ väg, anser sig under åberopande av vad ovan sagts böra förordna en skrivelse till Kungl. Maj:t i motionens syfte.

På grund av vad sålunda anförts hemställer utskottet,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta undersöka huruvida ett ökat inflytande vid utseende av fjärdingsman må kunna tillerkännas vederbörande kommun i de avseenden, som omförmälas i motionen II: 263, samt, om så erfordras, för riksdagen framlägga det förslag vartill undersökningen kan föranleda.»